

som dem, der vilde fiske i rørt Vand og slaa politisk Kapital af Forbrydelsen osv. osv. Jeg synes ikke, Jet just var den rette Maade at tage den Sag paa. Thi det kan dog ikke nytte at stille op som Eksempel paa politisk Forfølgelse, at der har været udøvet nogen Kritik over de to kasserede kongevalgte — det nævnte den ærede Ordfører i sit Foredrag som Eksempel paa, hvilken Forfølgelse han og hans Meningsfæller vare udsatte for, og hvad Regeringen var udsat for. Det har dog vel vist sig, at der var ret god Plads for Kritik paa dette Punkt. Jeg tror altsaa ikke, det var noget heldigt Eksempel, den ærede Ordfører drog frem, thi den Kritik var dog vist egentlig ganske berettiget.

Med Hensyn endelig til Indholdet af Resolutionen — jeg nævnedes et Par Ord derom forleden Aften —, skal jeg sige, at jeg gaar ud fra — og det gik jeg ud fra ogsaa i min Tale forleden Aften —, at man maa læse Forslaget saaledes, at den ærede Ordfører og hans Meningsfæller tilbyde Samarbejde med et Ministerium, der støtter sig til Folketingets Flertal, men at de ikke ville samarbejde med andre Regeringer, andre Ministerier end netop et saadant, der støtter sig til Folketingets Flertal. Jeg kan tilføje, at medens jeg udtalte dette, fik jeg et lille Nik af den ærede Ordfører. Dette Nik tillægger jeg en ikke ringe Betydning. Det staar for mig, at ogsaa i dette Tilfælde, ogsaa i denne bedrøvelige Sag, er det for den ærede Ordfører og hans Meningsfæller mere Partiet end alt andet om at gøre. Det gælder om at hævde for Partiet den fremtidige Ret til at raade her i Landet. Det er det, det kommer an paa, det er det, der er Hovedsagen, alt andet faar saa komme bagefter, som det bedst kan. Det forekommer dog mig, at der kunde være nogen Grund til i dette Tilfælde at tage Skeen i en anden Haand og gaa den Vej, vi agte at gaa: at støtte og samarbejde med enhver Regering ganske uanset, hvem Regeringen i øvrigt søger sin Støtte hos. Jeg tvivler fremdeles om, at det vil være muligt for det ærede Flertal at modsætte sig et saadant Samarbejde. Hvis vi tænkte os, at Hans Majestæt Kongen, som jo dog endnu har Bestemmelsen om — og formentlig vil det heller ikke blive ham nægtet —, hvem han vil vælge til sine Raadgivere, valgte 8 Mænd, af Landets bedste Mænd for øvrigt, men Mænd, som stod helt udenfor den politiske Gerning, udenfor de politiske Partier, og disse 8

Mænd mulig modtog Hvervet og sagde: Vi ville ikke, paa Grund af manglende Kendskab til de politiske Partiforhold paa Rigsdagen, paa Forhaand søge Tilslutning til noget enkelt Parti, vi ville søge den Støtte, vi kunne hente os hos alle Partier og lægge al mulig Kraft paa at rette, hvad der er blevet skævt, for at faa vort Land og vort Folk paa ret Køl igen efter den Ulykke, der har ramt det — hvis vi, siger jeg, tænkte os det Tilfælde, tvivler jeg stærkt om, at den ærede Ordfører og Flertallet i saa Fald vilde kunne nægte at samarbejde med en saadan Regering. Der er jo dog, naar alt kommer til alt, andre Interesser her i Landet at varetage end netop Flertallets i dette Ting.

Det kan jo ikke nytte, at man vedbliver mere og mere at hilde sig i den Betragtning, der for øvrigt, som bekendt, første Gang blev fremsat i den Programtale, det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer) holdt i Kongens Have 1901, at det for Fremtiden ikke skulde komme an paa at lade Fag- eller Sagkundskaben raade, den skulde være raadgivende, men ikke afgørende. Jeg jo ved godt, at det var sagt i en vis bestemt Hensigt, men dette Princip har i de 7 Aar, der ere gaaede, efterhaanden arbejdet sig ind overalt, saa det er ikke længere Fag- eller Sagkundskaben, det kommer an paa, enten det gælder højere eller lavere Stillinger og Gerninger i vor Nation, nej, det er den rette Partifarve. Den Omstændighed, at en Mand kan erhverve sig et Folketingsmandat, sætter ham, naar blot dette Mandat giver ham den rette Partifarve, med det samme i Stand til at fyldestgøre en hvilken som helst Gerning, som det meget ærede Flertal mener at kunne dotere ham med, og det uden Hensyn til, om den paagældende har den dertil fornødne Fag- eller Sagkundskab; det spiller i Almindelighed en underordnet Rolle. Vi have jo set, hvorledes der er skabt smaa bekvemme Embedsstillinger og andre Stillinger for en stor Mængde af de Herrers Partifæller eller Meningsfæller. Det kunde dog gerne være, at man i en nærmere Fremtid maatte søge at genindsætte Sagkundskaben paa sin rette Plads; den har jo i lang Tid været detroniseret til Fordel for den politiske Farve. Det turde være, at det blev nødvendigt at tage Reb i Sejlene paa dette Punkt, det vil jeg gerne tillade mig at henstille til det meget ærede Flertal at tage under nærmere Overvejelse.

Man anfører som Bevis paa Fortræffe-